

sesanstalter, nu et Par Aar efter har skiftet Lune og kommer og siger: Saadant noget skulde Staten ikke gøre, de mange Penge, 4—500 Kr. for hvert Barn . . .

Formanden: Det Udtryk „Lune“, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) brugte, er paatalt her fra Formandspladsen.

Justitsministeren (Alberti): Jeg beklager mig heller ikke over, at det ærede Medlem har sigtet mig for Luner. Jeg har kun ment det rigtigt at vise, hvorledes det ærede Medlems Optræden for et Par Aar siden staar i den eklatanteste Strid med hans nuværende Optræden. Naar Udtrykket „Lune“, som jo heller ikke er noget smukt Udtryk, ikke skal benyttes, vil jeg nøjes med at sige, at det ærede Medlem har skiftet Sind. Det ærede Medlem kan blive Samfundet en dyr Mand, naar vi skulle springe, hver Gang han skifter Sind, naar vi det ene Aar skulle vedtage Oprettelsen af ret store Opdragelsesanstalter med betydelig Bekostning og sætte dem i Gang og saa, inden de endnu ere færdige, skulle kaste dem over Bord og anvende et nyt System. Hvem garanterer for, at det ærede Medlem ikke, inden det ny System er kommet i fuld Gang, igen har skiftet Sind og siger: Nu er der noget tredie, nu skulle vi ind paa det.

Jeg har troet det rigtigt at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed herpaa, thi Forholdet er det, at den Gang vi havde Børneloven til Behandling, var det ærede Medlem overordentlig veltilfreds med, hvorledes Udfaldet blev. Det ærede Medlem udtalte her i Tinget, at de af Udvalgets Medlemmer, der havde mest Grund til at glæde sig over, at der var taget Hensyn til deres Ønsker i Udvalget, var ham og hans Meningsfælle i Udvalget.

Den Gang blev der ogsaa forhandlet om de forskellige Straffe, der kunde være Tale om paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Den Gang var det ærede Medlem ikke nogen absolut Modstander af legemlig Revselse. Ganske vist udtalte det ærede Medlem sig ved 1ste Behandling derimod, men efter at Sagen havde været i Udvalg, og efter at det ærede Medlem der paa de fleste Punkter havde faaet sine Ønsker opfyldte, saa var han uden nogen som helst Afstandtagen, uden at stille noget særligt Ændringsforslag, hvad han godt kunde have gjort, med til at indstille Børneloven i den Skikkelse, den senere fik. Og i den Skikkelse var der —

det kan ingen bestride. — ogsaa Tale om legemlig Revselse. For øvrigt er det ærede Medlem jo heller ikke den Dag i Dagen nogen Modstander af legemlig Revselse, det ærede Medlem siger selv i forrige Uge, den 10. Januar, Sp. 2786, om sin Stilling den Gang paa dette Punkt: „Vi kunde ikke se bort fra, at naturligvis bør man paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter kunne skride til Revselse under de almindelige pædagogiske Former. Derfor vare vi enige om, at der burde bevares den Ret til Hustugt, som findes naturlig i et almindeligt Hjem.“

Det er noget, som de vare enige om, og som det ærede Medlem endnu i Torsdags erklærede, at han var enig i, noget som han endnu i Torsdags erklærede var en Selvfølgelighed. Men Hustugt indbefatter jo ikke alene Ørefigen, men ogsaa Ris og Spanskrør, den indbefatter baade efter det Begreb, Lovgivningen giver deraf, og saaledes som det ved en Række Domsafgørelser, deriblandt ogsaa af Højesteret, er blevet fastslaaet, ikke blot Ørefigen, men ogsaa Revselse med Ris, Stok eller Spanskrør, kort sagt alt det, der i daglig Tale gaar under Begrebet „tørre Hug“. Alt det var det ærede Medlem slet ikke nogen Modstander af, og endnu i Torsdags finder han, at det er Selvfølge, at der paa disse Anstalter maa kunne anvendes Hustugt paa samme Maade som i et privat Hjem, og saa kommer det ærede Medlem her og farer løs paa mig for det Strafferegulativ, som jeg har udstedt, og som jeg straks skal komme til.

Der var, da Børnelovforslaget kom her til 2den Behandling, kun een her i denne Sal, som havde Betæneligheder ved den Bestemmelse, som var indført deri om, at Børnene paa alle disse Anstalter skulde være undergivne Hustugt under Forstanderens Ansvar, og denne ene var mig. Jeg udtalte i Rigsdagssamlingen 1904—05 — det findes i Tidenden, Spalte 3030: „Under Nr. 39 er der stillet et Forslag til en anden Affattelse af § 32, den Paragraf, der bestemte, hvilke Straffe der kunde anvendes i Opdragelsesanstalterne. Her foreslaas nu, at i Børnehjem, Optagelseshjem og Opdragelsesanstalter skulle Børnene være undergivne den almindelige Hustugt under Forstanderens Ansvar. Dette blev af den ærede Ordfører udviklet saaledes, at det betød, at de skulde være den samme Hustugt underkastede, som Børn ere underkastede fra deres Forældres Side. Jeg kan ikke nægte, at nogen Betænelighed har jeg ved denne Opfattelse, thi naar